

Mødet den 9de Marts.

Hr. Professor *Steenstrup* gav Beskrivelsen af en ny Koralslægt af Octactiniernes Orden, og meddelte Jagttagelser over Gangen i Knopskydningen hos denne og flere andre lavere Dyr.

Den nye Koralform (*Herophile*) udmærker sig ved en med Kalkdele gennemtrængt fast, trind Hornaxe og ved en særdeles regelmæssig Bygning og Forgrening af denne, men allermest dog ved dens smaa, skjævt pæreformede Polyper, der paa meget tynde Stilke ere stillede afvejlende til to Sider langs ud med Korallens tynde letbuede Smaagrene, medens desuden en saadan Polyp bæres i selve disses Spidse. Smaagrenene ere igjen stillede afvejlende til de to Sider af noget større Grene, og disse atter paa samme Maade, paa andre Grene, o. s. fr., indtil vi tilsidst see Hovedgrenene i lignende Orden udgaae fra selve Stammen. Der bliver følgelig en stor Lighed imellem Dyrenes Ordning paa en saadan Koralkusk og de saakaldte Finners Stilling paa det Blad, som Botaniken kalder et fleregange-finnet Blad med afvejlende Smaafinner og med Endeblad. Den genetiske Sammenhæng imellem Dyrene paa een og samme Ydregren viser sig ved nøiere Betragtning at være denne, at Endedyret er Moderen (Ammen) til alle de øvrige, stillede i den dobbelte Linie, og at det ved Knopskydning har efterhaanden afsat det ene af disse efter det andet, medens det samtidigt har forlænget sin egen Stilk, der da lidt efter lidt er blevet til Grenen; enhver ny tilkommen Knop har stedse udviklet sig imellem den sidst udviklede og Ammen, og derfor vil man nærmest ved Endedyret træffe eet eller et Par mindre udviklede Polypdyr, der enten slet ikke have nogen Stilk eller endnu kun have en meget kort Stilk. Saaledes ere ogsaa de forudgaaende større Grene i sin Tid blevne dannede. I samme Forhold nemlig som Endepolypen staaer til de yderste Forgreninger,

eller Smaagrenene, stod Endepolypen af en tidligere Gren til dennes Sidepolyper, de nuværende Endedyr, og saaledes kan enhver Sidepolyp paa Smaagrenen uddanne sig selv til en Smaagren ved at udskyde Knopper indenfor sig og forlænge sin Stilk. — Denne Herophil-Koloniens Ordning under dens genetiske Udvikling sammenstilledes med *Dendrophylliernes* og *Heteroporernes* iblandt Stjernekorallerne, med *Diphyidernes* iblandt Goplerne, med *Naide-* og *Salpe-Kjædernes* samt *Bændelormenes* i andre Dyrklasser, og *modsattes* den Udfoldningsgang, der viste sig i Knopskydningen hos *Søfjærene* (Pennatulinerne), *Strobilaerne* med flere. Over disse og flere andre Former for Knoppernes Fremtræden anstilledes desuden en Række Betragtninger. Arten er fra Vestindien og kaldtes *H. regia*. Det beskrevne smukke Exemplar, der er 3 Fod høit og bærer Hundreder af Grene paa alle Udviklingstrin, er for mange Aar siden givet Hs. Majestæt *Kong Christian VIII* af en Søofficer og kom med H. Ms. particulaire Samlinger over til Statens Museer. — Under det ovenanførte Slægts- og Artsnavn har den i længere Tid været opstillet i Universitetsmuseet. Den udførligere Meddelelse vil i Forbindelse med samme Medlems Foredrag af 24de Februar senere blive givet.

Conferentsraad *Forchhammer* meddeelte Selskabet som en Fortsættelse af en af ham given Notits, om Meteorjernet fra Niakornak i Grønland (Oversigten for 1854 Pag. 1—4), at Universitetets Moltkiske mineralogiske Museum havde erholdt et nyt Stykke Meteorjern fra Grønland, som var indsendt af Hr. Rudolph, Læge i Jacobshavn i Grønland. Denne Meteorit er funden ved Fortunbay paa Disco i en Afstand af omtrent 15 Mile fra Niakornak, og stemmer i sine fysiske og chemiske Egenskaber meget noie overens med Niakornakjernet, saaledes at man neppe kan tvivle om at de jo begge hidrøre fra samme Fald. Forfatteren henledte dernæst Opmærksomheden paa det af Poul Egede omtalte Meteorfald i Vinteren 1740—41, som angives at have fundet Sted ved Jacobshavn, i hvis Nærhed Niakornak ligger, og som muligviis kunde